

முர்ட்டோரிய கிபுத்த துணுக்கு

THE MURATORIAN FRAGMENT IS A SMALL PIECE FROM A LARGER WRITING FROM AROUND AD 170 THAT SHOWS WHAT THE EARLY CHURCH CONSIDERED TO BE SCRIPTURE. WE HAVE ONLY SMALL PORTION OF THE ENTIRE DOCUMENT. THIS TAMIL TRANSLATION IS PREPARED FOR ORDINARY READERS, SO A SIMPLE ENGLISH-TO-TAMIL STYLE HAS BEEN USED.

“முர்ட்டோரிய துணுக்கு” என்பது கிறிஸ்துவுக்கு பிறகு கி.பி. 170 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட ஒரு பெரிய ஆவணத்தின் ஒரு சிறிய பகுதி. இதில் ஆரம்ப சபை எந்தெந்த நூல்களை வேதாகமமாகக் கருதியது என்பதை காட்டுகிறது.

Reference:

<https://www.earlychristianwritings.com/text/muratorian-metzger.html>

Samuel Jacob

feedback@christianityintamil.com

மூன்றாவது நற்செய்தி லூக்காவால் எழுதப்பட்டது. மருத்துவரான லூக்காவை, கிறிஸ்து பரலோகத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, பவுல் தம்மோடு அழைத்துச் சென்றார். லூக்கா நியாயப்பிரமாணத்தை கற்றுக்கொள்வதில் ஆர்வமாக இருந்தார். அவர் தனது நற்செய்தியைத் தன் சொந்தப் பெயரில் எழுதினார். இருந்தாலும், லூக்கா ஒருபோதும் தேவனை மாம்சத்தில் நேரில் பார்த்ததில்லை. அதனால் அவர் ஆராய்ச்சி செய்து தெரிந்தவற்றை அடிப்படையாக வைத்து, யோவான் ஸ்நானகரின் பிறப்பிலிருந்து தன் விவரிப்பை தொடங்கினார்.

நான்காவது நற்செய்தி, சீடர்களில் ஒருவரான யோவான் எழுதியது. அவருடைய சக சீடர்களும் ஆயர்களும் அவரை எழுதும்படி வற்புறுத்தியபோது, அவர், "இன்று முதல் மூன்று நாட்களுக்கு என்னுடன் உபவாசம் இருங்கள், நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் என்ன வெளிப்படுத்தப்படுகிறதோ அதை ஒருவருக்கொருவர் பகிர்ந்துகொள்வோம்" என்றார். அதே இரவில், அப்போஸ்தலனான அந்திரேயாவுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது: யோவான் தான் எல்லாவற்றையும் தன் பெயரில் எழுத வேண்டும்; மற்றவர்கள் அதை பரிசீலிக்க வேண்டும்.

அதனால், சுவிசேஷங்கள் தத்தம் முறையில் பல விஷயங்களைத் தொடங்கி சொல்லினாலும், விசுவாசிகளின் நம்பிக்கையில் வேறுபாடு இல்லை. ஏனெனில் ஒரே பரிசுத்த ஆவியினால், எல்லா சுவிசேஷங்களிலும்

சொல்லப்பட்டது ஒன்றே: இயேசுவின் பிறப்பு, அவருடைய பாடுகள், உயிர்த்தெழுதல், சீடர்களுடனான அவருடைய வாழ்க்கை, மற்றும் அவருடைய இரண்டு வருகைகள்—முதலில் தாழ்மையோடு வந்தார், அப்போது அவமதிக்கப்பட்டார், அது ஏற்கெனவே நடந்துவிட்டது; இரண்டாவது, ராஜ அதிகாரத்துடன் வருவது, அது எதிர்காலத்தில் நடக்கும். அதனால், யோவான் தன் கடிதங்களிலும் இதையே மீண்டும் மீண்டும் குறிப்பிடுவது ஆச்சரியமில்லை. அவர் தன்னைப் பற்றிக் கூறும்போது, "எங்கள் கண்களால் கண்டதையும், எங்கள் காதுகளால் கேட்டதையும், எங்கள் கைகளால் தொட்டதையுமே உங்களுக்கு எழுதியிருக்கிறோம்" என்கிறார். இதன் மூலம், அவர் தன்னை ஒரு சாட்சியாகவும், கேட்டவராகவும் மட்டுமல்லாமல், கர்த்தருடைய எல்லா அற்புதமான செயல்களையும் ஒழுங்காக எழுதிய எழுத்தாளரும் ஆவார் என்பதைச் சொல்கிறார்.

அப்போஸ்தலர்களின் நடபடிகள் ஒரே புத்தகமாக எழுதப்பட்டது. மேன்மைமிகு தேஓபிலோவிற்காக லூக்கா அதை எழுதினார். ஏனெனில் பல நிகழ்வுகளில் லூக்கா நேரில் இருந்தார். பேதுருவின் தியாகத்தைப் பற்றியும், பவுல் ரோமிலிருந்து ஸ்பெயின் நோக்கிப் போனதைப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிடாமல் விட்டதன் மூலம் அவர் இதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

பவுலின் கடிதங்களைப் பொறுத்தவரை, அவை எங்கு, என்ன காரணத்திற்காக அனுப்பப்பட்டன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள விரும்புவோருக்கு அது தெளிவாகத் தெரியும். முதலில், அவர் பிரிவினைகளையும் தவறான போதனைகளையும் சரிசெய்ய

கொரிந்தியர்களுக்கு எழுதினார். அடுத்து, விருத்தசேதனத்திற்கு எதிராக கலாத்தியர்களுக்கு எழுதினார். பின்னர் ரோமருக்கு — வேதாகமத்தின் ஒழுங்கையும், அதில் கிறிஸ்துவே மையமாக இருப்பதையும் விளக்கினார்.

பவுல், யோவானைப் போல, ஏழு சபைகளுக்கு மட்டும் தன் பெயரில் எழுதினார்: கொரிந்தியர் (முதல்), எபேசியர் (இரண்டாம்), பிலிப்பியர் (மூன்றாம்), கொலோசையர் (நான்காம்), கலாத்தியர் (ஐந்தாம்), தெசலோனிக்கியர் (ஆறாம்), ரோமர் (ஏழாம்). அவர் மீண்டும் கொரிந்தியருக்கும், தெசலோனிக்கியருக்கும் திருத்தத்திற்காக எழுதியிருந்தாலும், உலகம் முழுவதும் பரவியிருக்கும் ஒரே உலகளாவிய திருச்சபை இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. யோவானும், வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில், ஏழு சபைகளுக்கு எழுதினாலும், அனைவரிடமும் பேசுகிறார்.

பவுல் அன்பு மற்றும் பாசத்தின் காரணமாகவும் கடிதங்களை எழுதினார்: பிலேமோனுக்கு ஒன்று, தீத்துவுக்கு ஒன்று, தீமோத்தேயுவுக்கு இரண்டு. இவை கத்தோலிக்க திருச்சபையில், திருச்சபை ஒழுங்கு மற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்கான வழிகாட்டுதலாகப் புனிதமாகக் கருதப்படுகின்றன.

ஆனால் லவோதிகியருக்கும் அலெக்சாந்திரியருக்கும் என்ற பெயரில் சில போலிக் கடிதங்கள் பவுலின் பெயரில் எழுதப்பட்டுள்ளன; அவை மார்சியோனின் தவறான போதனையை ஆதரிக்க உருவாக்கப்பட்டவை.

இவையும் இதுபோன்ற பலவும் சபையால் ஏற்கப்பட முடியாது. ஏனெனில் கசப்பையும் தேனையும் கலக்கக்கூடாது.

யூதாவின் கடிதமும், யோவானின் இரண்டு கடிதங்களும் சபையால் ஏற்கப்படுகின்றன. சாலோமோனைப் புகழ்ந்து அவரது நண்பர்கள் எழுதிய ஞானப்புத்தகமும் ஏற்கப்படுகிறது. யோவானின் வெளிப்புத்தலும், பேதுருவின் வெளிப்புத்தலும் ஏற்கப்படுகின்றன, ஆனால் சிலர் பேதுருவின் வெளிப்புத்தலை தேவாலயத்தில் வாசிக்க விரும்பவில்லை.

ஹெர்மாஸ் எழுதிய “மேய்ப்பர்” நம் காலத்தில் ரோமிலேயே எழுதப்பட்டது; அப்போது அவரது சகோதரன் பியஸ் ரோமின் ஆயராக இருந்தார். அதைத் தனிப்பட்ட முறையில் படிக்கலாம், ஆனால் அதைத் திருச்சபையில் மக்களுக்கு முன்பாகப் பகிரங்கமாக வாசிக்க முடியாது. ஏனெனில் தீர்க்கதரிசிகளின் எண்ணிக்கை ஏற்கெனவே முழுமையடைந்துவிட்டது. அது பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்டதால் அப்போஸ்தலர்களின் நூல்களுடனும் அதைச் சேர்க்க முடியாது.

ஆனால் அர்சினோஸ், வாலண்டினஸ் அல்லது மிலிட்யாடிஸ் ஆகியோரிடமிருந்து நாங்கள் எதையும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இவர்கள், ஆசியாவில் காட்டாஃபிரிஜியர்களைத் தோற்றுவித்த பசிலைட்ஸுடன் சேர்ந்து, மார்சியனுக்காக ஒரு புதிய சங்கீதப் புத்தகத்தையும் எழுதினார்கள்.

Simplified English

The third Gospel is the one written by Luke. Luke, the physician, after the ascension of Christ, was taken along by Paul as someone eager to learn the law. He wrote his Gospel in his own name according to general belief. However, Luke himself never saw the Lord in the flesh. Therefore, as he was able to investigate events carefully, he began his account from the birth of John the Baptist.

The fourth Gospel is the one of John, a disciple. When his fellow disciples and bishops urged him to write, he said, “Fast with me today for three days, and let us share with each other what is revealed to each of us.” That same night it was revealed to Andrew, one of the apostles, that John should write everything in his own name, with the others reviewing it.

Thus, even though the beginnings of the different Gospels teach various things, it makes no difference to the faith of believers. For by the one Holy Spirit, everything has been declared in all the Gospels: about Jesus’ birth, His suffering, His resurrection, His life with His disciples, and His two comings—first in humility, when He was despised, which has already happened, and second in royal power, which will come in the future.

So it is no surprise that John consistently mentions these things even in his letters, saying of himself: “What we have seen with our eyes,

heard with our ears, and touched with our hands, these things we have written to you.” In this way he declares himself not only a witness and hearer but also a writer of all the wonderful works of the Lord, set down in order.

The Acts of the Apostles were written in one book. Luke included them for “most excellent Theophilus,” since he was present for many events. He clearly shows this by omitting the martyrdom of Peter and also Paul’s departure from the city of Rome when he traveled to Spain.

As for Paul’s letters, it is plain for those who want to understand where they were sent and for what reason. First he wrote to the Corinthians to correct divisions and heresies. Next to the Galatians, against circumcision. Then to the Romans, explaining the order of Scripture and teaching that Christ is its main theme.

Paul, following the pattern of John, wrote by name to only seven churches: the Corinthians (first), Ephesians (second), Philippians (third), Colossians (fourth), Galatians (fifth), Thessalonians (sixth), and Romans (seventh). He also wrote again to the Corinthians and Thessalonians for correction, but it is clear that there is one universal Church spread throughout the whole earth. John, too, in the Apocalypse, writes to seven churches, yet speaks to all.

Paul also wrote out of love and affection: one letter to Philemon, one to Titus, and two to Timothy. These are held sacred in the Catholic Church as guidance for church order and discipline.

There are also letters said to be to the Laodiceans and to the Alexandrians, but these are forged in Paul's name to support Marcion's heresy, and many others like them which cannot be received into the Catholic Church—for bitterness must not be mixed with honey.

The Letter of Jude and two of John's letters are accepted in the Catholic Church, along with the book of Wisdom, written in Solomon's honor by his friends. We accept the Apocalypse of John and also that of Peter, though some of us do not want the latter read publicly in church.

The Shepherd was written very recently in our times in the city of Rome by Hermas, while his brother Pius was bishop of Rome. It should indeed be read privately, but it cannot be read publicly in the church before the people, either among the prophets (whose number is complete) or among the apostles (for it was written later).

But we accept nothing at all from Arsinoüs, Valentinus, or Miltiades, who also wrote a new book of psalms for Marcion, along with Basilides, the Asian founder of the Cataphrygians.